خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکار

نـــــاول

لیکوال :

نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم:	خونکار
ليکوال:	نصير احمد احمدي
کمپوز:	ليکوال
د چاپ کال:	۱۳۸۹ل
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سرې منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې ښسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو، لاس يې ورووړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستورې منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستي ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خولې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستورې د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر يې وځړېد، زړه يې ولړزېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو، د سړي په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منږو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کښناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې د ښۍ پښې بته (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچنۍ خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یوازې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لیپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونې (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونې نوې راوتلې بڼکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچونی پر شنو وښو کېښود، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې څلیدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پّرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

ــغوټۍ !

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې خیره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

ــولې خپه یې؟ !!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ــپلار دې لا نه دی راغلی.

ــڅه؟ !

ــهو لورکۍ ! تیر ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره یې د کاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ــما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تریو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ورولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورۍ ړنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې ښېرې یې درلودې. پر غولي لیکې لیکې ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شواروزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي خبره نبولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس وروغځاوه، په زوره یې وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

_یا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېبه وروسته په کوټه کې یو اځي یو سړی پاتې شو ، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و ، بیا ولاړ شو ، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوتۍ منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوته یې وویل:

_کاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !

د سړي سر وخوځېد ، ورو یې وویل:

_هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

_په څه بلاه دي وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

_چتیات مه وایه !!!!

ښځې یو دم کوکه کړه، نجلۍ منډه ورواخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

_مورې ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه !

_و وایه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوتۍ ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

_کاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ !!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

ـهو ! موږ تر ناوخته ناست وو ، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو ، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامېنځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو ، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شوارووزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دي ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهېږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو ، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و ، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډور سړی و ، مړه ږيره يې درلوده، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود ، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ټوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی يا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غوااوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه- درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مېنځ سپیره ډاګ و، یوازې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د دیوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـخواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کور ته لاړ.

* * *

مازدېګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـیو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چتیات وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

_زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

_څه خبره ده؟

سړي په ډېر کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

_خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړژکه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کړښوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سړی يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوښست، غاړه يې يوا ځې پر پوستکي بنده وه، په ښی اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېښست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، ځو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.

يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوا ځې دوو ــ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سړی يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته..

غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په ځېولي ګاړګوتي وینښتو کې یې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو یې د اوښکو وچي لیکې ښکاریدلې...

غوث الدین د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، وروسته یې د نجلۍ سر ور ږنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کینه اوږه ولګاوه، په چیغو چیغو یې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې یې ژړل..

سړي ورو وویل:

_غوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونیو....

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټینګ کړ:

_بس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وویل:

_مور ته دې ووایه چې ځان تیار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل..

سړي یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهداني څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...

سړي ګامونه واخیستل، کاهداني ته ورننوت، جانکو رشقه ورېوله..

سړي یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچوني چونېدل، په لویه دریځه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

_جانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غټې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

_ته به له دې هيسته يو اځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاو راتاو شوه !

_ته خونکار يې ! مور ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، ورېنداره يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

_چټيات مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهداني ويسته

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مينه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که....))

نه شېبه ووته، بيا د سړي ځنګ ته خوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټی وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پترې ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدیګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیورۍ پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ـزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لوېشت کاهګل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ـڅنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

ـبس که پليتې!

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ـمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې يوا ځې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوا ځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـزړه مه خوره! ما خپل اوښې ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی!

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ـغوټۍ لورې! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريڅه نه درلوده، په مېنځ کې يې يو پلاستيکي فرش وير(هوار) و.

سړي يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې خيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:

ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـ هيڅ، يوازې د وړو زوړ کندو اېښی دی.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ غوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر ختېينو زينو وخته.

غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ ځاه ته ور روان شو، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريځې نه پر مخامخ دېوال مازديګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په يوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه ټُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ اېښودل شوي وو.

غوث الدين پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته يې وکتل، پر چت يو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چيلم ښکارېده، د چيلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدين کېناست، خو په پښو کې يې د ولاړېدو سيکه نه ليده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته يې څادر هوار کړ، د لمانځه نيت يې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور يې چوله کړ، لاندې يې وکتل، وربنداري يې د يوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چيغو چيغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ورکولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

_نه وي!

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردی موټروانی ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوتۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سرې له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

_تروري! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ایسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي یم.

د دروازې تر شا د غوتۍ له کاوره ډک غږ واورېدل شو:

_وشرمېږه! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"_چوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وخوځېد.

ځوان سره ساه واخیسته، ورو یې وویل:

_زما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

_حمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_ټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی، سبا به سره وینو.

_مړې (ډوډۍ) خو وخوره !

_زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مېنځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څنو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوتۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښې يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې وروشکولې، د لښتې پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کيڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدين ورغی، د دېوال سيورې ته په هوار شوې زاړه ليمڅي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګېټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـرنګ یې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره یې لینده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغیو ته ونیوله، تیږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منېو پرونو ور ټیټې شوې، ښاخو نه وخوځېدل.

له کلا څخه د موټر سایکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدین ښه شېبه کېناست، بیا یې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند یې ور نه کړ، همالته پر لیمڅې اوږد وغځېد، وروسته یې له لیرې د موټر سایکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بیا کلا ته ور ننوت.

غوث الدین سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـد غوا زویه!

جانکو په حیرانی ورته وکتل.

غوث الدین بېرته سر ولګاوه، په خشکه یې وویل:

ـد مور مېږه راته پیدا شو، له بیګا راهیسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه یې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټیټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدین په لیدو غلي شول.

سږی د چوترې پر ژۍ کېناست، حمید ولاړ شو، سږي ته یې برګ برګ وکتل، له موټرسایکل سره یو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته یې له چایو ډک ګیلاس کېښود، غوث الدین تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو یې وویل:

ـحمید ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تریو کړ، په خشکه یې وویل:

ـحمید زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي يوه ټوټه ګوره خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترخه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

ـستا به وراره يې، زما هيڅ نه کيږي!

ښځې اوږ واخيست:

ـدا زما کوردی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هيسته به زما وي.

ښځې يو دم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جايداد له پاره وواژه.

غوث الدين وخندل، غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن يې لړزېده... سړي ورو وويل:

ـ غوټۍ لورې! مور دې د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که!

نجلۍ په رېږديدلي غږ وويل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدين يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـمنم! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

ـمور دې پوه که! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران! پر اوږو دې يې نه راسپروي.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سڼي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښورروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله ، تر چوترې يې لاندې وغورځوله.

پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پيشو ژبه ورته راويسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له ځه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسی کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې تُفدانی یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـخوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـخوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـد کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـقواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل

غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مړې (ډوډۍ) دې وخوړه؟

دواړو په حيرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـ کاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـ نه، هو

ـ شپه دې دلته ده؟

ـ نه

ـ نو بيا ځه ته ناست يې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چيغه کړه !

ـ تا ته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته يې وويل:

ـ شپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدين د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدين ورغی، جانکو د باندې په تياره کې ناست و.

غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه ليمڅې کېښوده.

جانکو وويل:

ـ منې درته راوړم؟ !

ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سړي ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيورى يې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپې غپل....

غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:

ـ غوټۍ لورې! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولى، يو جارو پرې تېره که!

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پېښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړى پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پر اخور کېناست، دالان ته يې وکتل، له دريځو څخه يې تور لوګى راووت...

نه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په تګ کې يې وويل:

ـ کاکا! لږ ماتل شه!

سړی ېبرته غواوو ته ورنږدې شو، غولې ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايې ترې ولوېدل.

يو سونګى يې واورېد، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکرى يې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به يې پېچلې اوږده ويښته له ملا جلا شول..نجلۍ په يوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سرې له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

_ته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وره بتۍ ورغړېده، د سرې له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

_دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سرې بتۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژرغونی غږ واورېدل شو:

_ستا تر توشکې لاندې وه.

د سرې زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

_ زموږ له کوره لاړ شه !

سرې ځېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

_دا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه !

سرې غلی و.

نجلۍ وویل:

_د خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سرې برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدین ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سرې جانکو ته وکتل، ورو یې وویل:

ـبیګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې یې کرکه پرته وه.په کاوړ یې وویل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدین څه ونه ویل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، یو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخخه) ځخه لوتې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سرې بېرته کلا ته ننوت، چیلم د برج په لاندنۍ زینه کې ړنګ پروت و ، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سرې چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته یې وکتل، په سړه سینه یې وویل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونیو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې ورې دروازې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، يوه يوه يې ور پورته کړه، پر اوږه يې واچوله، چيلم ته يې لاس ور وغځاوه، پر زينو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدين کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چيلم ته يې وکتل، سرخانه يې ماته وه.

سوړ اسويلی يې ويست، کېناست، شاوخوا يې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه يې زوړ پلاستيک راوشکاوه، د چيلم سرخانه يې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته يې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپين لوګي ونيوله، ورسره يې د سوځېدلي پلاستيک بوی پر سږمو ننوت.

غوث الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه يې وټوخل... ګړۍ ته يې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونيوله، نجلۍ چيغه کړه!

ـما پرېږده!

غوث الدين ورو وويل:

ـته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چايجوشې ايښې وې، غوث الدين لاس ور وغځاوه، يوه چايجوشه يې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدين شاوخوا وکتل، په يوه ختينه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، يو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دريم څخه هم د ډېګ د مثالې بوی ته.

شېبه وروسته يې په يوه وړه چاينکه کې چای دم کړ، په ګيلاس کې يې بوره واچوله، وچه ډوډۍ يې و نه موندله، بېرته پر زينو وخوت.

اوږد وغځېد، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيا يې پر پزه کېناست، سرې لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سرې پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سرې پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړې مچ د چايو په ډک ګيلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وويل:

_د غوا زويه!

ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

_د څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

_ګوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

_ حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه!

_نه!

ښځې وويل:

_ته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لاړې باد شوې!!

_زه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

_په تا خو دې يې بلا وګرځې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !

ــووځه ! ! !

حمید سرې پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولی له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سرۍ یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشې ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مورا او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين ورو روان شو ، له خاورو يې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې يې درد کاوه، لاړې يې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کيڼ څنګ انه سترګې يې سوی وکړ، پاېڅه يې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته يې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوټې ووت، په چوتره يې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپين ږيري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لويې دروازې ته ورغی. د باندي لاړ، نيم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پيسې به يې اخيستې، خرکارانو به تازه مېوه په کليو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورينداريې او وربېرۍ يې کار نه درلود ، د برج کوټه به يې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ويښ و ، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به يې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تللی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ويښ و ، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو ، کوټه به سپين لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت ، د ځراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تو خل...

بیا يې راډیو ور واخیسته، اوږد وغځېد ، ستن يې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې يې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډیو چالانه وه، غوږونې بغاري وهلې...

زړه يې ولړزېد ، له ځراغ سره لاندې کښته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې يې وهلې، ويښته يې شکول...

غوث الدین په زوږه وويل:

_څه ټکه راپرېوته؟!

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سړي تر مټ ونیوله، ټکان يې ورکړ، چیغه یې کړه!

_څه شوي؟!

نجلۍ کوکه کړه!

_ مور مې!

_مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځاه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرې زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببېلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سرې چيغه کړه !

ـجانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو څپلۍ وېستې، د ببېلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسې بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

ـپايڅهٔ دې ! !

غوث الدين پښو ته وکتل، څراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکی څاڅکی وينه پرته وه.

سرې لاس ور وور، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

ـ بتۍ !

غوث الدين پر ببېلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پرېوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لرلرې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدين تر مټ ونيوله، د نجلۍ يوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...يو دم يې د سرې ټټر ته سوکان ونيول، پر اوږه يې خوله ور ولګوله، بغارو يې زور ونيو، چيغه يې کړه !

ـولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ يودم ورو شو، ښۍ لاس يې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تښۍ يوه په بلې پسې وشکېدې، سر يې کيڼ لور ته ړنګ شو، سترګې يې سپينې واوختې، خوله يې څو ځله خلاصه کړه، په ټيټ او بې سېکه غږ يې وويل:

ـستا، ستا جامې په، په وينو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې يوه لوېشت پورته پاتې شو، پيچلي ويښته يې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـته خونکار يې؟

غوث الدين نبغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدين په لړزانده غږ وويل:

ـنه ! !

جانکو منډه کړه، د لويې دروازې د ځنځير کړنګ شو، له کلا ووت، چيغو يې ټول کلی په سر واخيست !

ـ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدين د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو يې پورته کړه، په کوټه کې يې پرېښسته، شاوخوا يې سترګې واړولې، يوې خواته بوغبند پروت و، را وايې خيست، د باندې ووت، پر ښځې يې واچاوه.

شور ماشور شو، يوه ډله کليوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټينونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، يو سپين ږيری کېناست، د بوغبند يوه څنډه يې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:

ـتوبه خدايه، توبه !

يوه کليوال د ناست سپين ږيري پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کليوال غولي ته اشاره وکړه، د سپين ږيري تر پلاستيکې چوټو ډنډ وينه را ګرځېدلې وه، سړی په بيړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين يوې خواته غلی ولاړو ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدين څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو ، پر زينو وخوت، يوه بوډۍ چيغه کړه !

ـ مه يې پريږدئ !

ځوانانو منډه ور واخيسته، غوث الدين کوټې ته ننوت، دروازه يې ځنځير کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګرړ شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونيوله.

غوث الدين د کلاشينکوف نلۍ ټيټه کړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته !

ـ ووځی ! د غوا زامنو.

کليوالو منډه واخيسته، يو په زينو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدين په پورتنۍ زينه کې ودرېد ، د څو لاسي بټيو رڼا پرې ولوېده.

يوه بوډۍ په غريو کې وويل:

ـ خدای دې ښه ورځ نه درويني !

بل کليوال چيغه کړه !

ـ ته خونکار يې !

غوث الدين وويل:

ـ ما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـ درواغ مه وايه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې ځاه ته اچولې ده.

يوه په عمر پوخ کليوال چيغه کړه !

ـ ته ځناور يې ! ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل ځراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رنې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپیني ریتاړې (نرۍ توتې) ښکاربدلې، له کاهداني پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتي ته ور وغځوله، رښې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتي ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختېه و موښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

_د خدای ظالمه! ولې؟!!

پور ته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

_ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:

ـموږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه !

ـته درواغ وايي ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه !

ـڅه چټيات وايي ! !

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

ـبې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

ښځې په سونګېدا کې وويل:

ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدين په خبره کې ورولوېد:

ـمه يې راباندې وژنه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وویل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوینې به تویې شي !

سړي وویل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما خوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !

ښځې وژړل:

ـد کلیوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، موږ ته وګوره، دوه تور سړي درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـسمه ده، خو په غوږ پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهیږم !

غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشيني ول..ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غتې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره و نه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، دده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پېچلی و، نبغ د غوتۍ کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ايښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده ترډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولې ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ـ غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولې ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـ ګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پيغله يې، بايد د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـ غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

ـما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوا ځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کېن لورته ړنګه شوه، له خولې یې څګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یوا ځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوره، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېټي شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لسـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولي وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخې او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نرۍ څوکه به يې پر ولیو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور ټُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و ، ځوان پرته له سلامه نيغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو ، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و ، ګرندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود ، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکرۍ يې د ککرۍ پر جړو وېښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ـڅنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو ، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته

حميد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! مور ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له ځايه غورځ وکړ، ورو يې وويل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو ، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو ، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګڼې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يوا ځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله. له ښاه ښخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریز ه راوړلې، د ښاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمتې کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ژوړمونې (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچنې برګ سخوندر زوروره وهل، په وړو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پری خوشې شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کیڼ لورته کږه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ــ بوی خو یې خوږ دی !

غوټۍ وویل:

ــ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمخي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژی راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټېیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپېنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپېنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيداى شي چې يو ګلالى کوچنى مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـ جانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوى شو، چېرته لاړ شي، دى...

حميد په خبره کې ورولوېد، په خشکه يې وويل:

ـ موږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلى، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځاى دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځاى پر ځاى ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې ببرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !

ـ حميد کاکا !

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبى کړ:

ـ غوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چيغه يې کړه !

ـ چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوي مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

ـتا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوته يې وويل:

ـنه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بېړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس وروغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يو اځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

ـهغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

ـتښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:

ـخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپي غونډې روا دی.

يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و ، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوږ ووېل:

ـپخپله دی ، ورته وګورئ ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.

يوه شېبه چو په چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـڅه ته ګورئ ! ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.

يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو ، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل دوه ـ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته ورې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې ورې تيرې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټې ولاړ ول.

دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.

حميد ووېل:

ـبايد پورته وخيژو ، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وایې ! غوثو به دومره لیرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ یې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځیر شول، سترګو ته یې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حمید وویل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی یوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حمید تور پیکی پر سپینه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې یې له کاوره ډکې وې، ده په ځیر مخامخ غونډۍ ځارله..
چو په چوپتیا وه، کله کله به له لیرې د یوې زرکې ناره پورته شوه.

حمید ناڅاپه چیغه کړه !

ـهلته یو څه ښکاري !

کلیوالو د حمید غزېدلي لاس ته وکتل، یوه وویل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځیر ځیر هغې خواته کتل، یوه وویل:

ـزه خو څه نه وینم !
حمید په خبره کې ورولوېد:

ـیو څادر مې ولید، تور رنګ یې و، باد رپاوه.

یوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پیریانو یوور !

حمید وویل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه سترى کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوښو ګوډ دى، لیرى نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دى؟ ته يې وينې؟ اوس خو نشته.

نورو کليوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حميد يوه شېبه ولاړ و،وروسته يې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کليوالو ته يې وکتل، دوى په بيړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخيسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړى پر چوتره کېښود، سړه ساه يې واخيسته، بېرته يې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حيرانۍ يې وويل:
ـګل ميره! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بيړه مخ ور وراوه، وچې شونډې يې وبرې کړې، ويې خندل:

ـحميد کاکا را ياده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

غوټۍ په بيړه ګړى دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته يې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه يې وويل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لو یه ځمځه نیولې وه.

هغې په بیړه ځمځه ورځخه واخیسته، له اړرو ډکه وه، ځنګ ته په ایښي زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، ځړې اړرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

_دا د اړرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوید. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې ایرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې ځخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې ځخه یې په احتیاط سر تول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

_پام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخرنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

_څه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_یوه ګړۍ مخکې.

یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_حمید کاکا راوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

_پروا نه کوي، خو بیا له تناره ځخه اړرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږي، ور ونه لویږي.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

_سړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپيتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زور ونیو:

ـهو ، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ورواړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ ورې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_چېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

_نه پوهېږم

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

_لږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دی ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

_ښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار ښېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور وېښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې ښېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

_جانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبړې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

_خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتې په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد ، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه ! دا واخله، په کار به دې شي

جانکو په بېړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد ، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه ! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه و نه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد ښاه د ښرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.

جانکو وويل:

ـښاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورخ په ورځ تودېږي، که دا حال و، وچه يې بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ښاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ښاه کې يو زنګون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـڅه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

ـنه ! ته ځان مه پاذابوه !

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کړ ! هو رښتيا، يو څو بوکې ختهرا اېستلی شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ــ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته ختهکې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نیمایي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

ــپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ځنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختېو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ــبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بېړه د ځاه د دېوال په ژور شوې ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټې خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې ځړیکه شوه، تندي ته یې لاس ور وووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیورۍ ړنګ و، د ځاه تر ځنګ دوې، درې بوکې لنده خته ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ يې والوت، په رېږدېدلې غږ يې وويل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...
حميد د کوټې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لانده ويښتان يې پر ترلي تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه يې پر خپل ټتر پورې ونيول، غلې کېناسته غاښونه يې يو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حميد په غوسه وويل:

ـليونتوب مه کوه!

کوم غږ يې وانهورېد:

حميد ژنګ ته اېښې له چايو ډکه پياله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه يې د ګوليو پاکټ راويست، ښځې ته يې ونيو، ورو يې وويل:

ـتندی دې زخم دی، د څاه د بيلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حميد په سړه سينه وويل:

ـته خو هوښياره يې، ته څنګه...

غوټۍ چيغه کړه!

ـله څاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرينه خولۍ يوازې تا په سروله، نه دلته پيدا کېږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ايه! له څاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حميد تندی تريو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د څاه په ختو کې راوخته.

حميد په خپلو تورو وينتو کې ګوتې تېرې کړې، سپينه خولۍ يې له سره ولوېده، ورو يې وويل:

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له ما سره خوشاله يې؟

ښځه رېږدېدله...

حميد چيغه کړه !

ـ ته په ما ګرانه يې، بد مې نه در باندې لوريږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حميد يوه شېبه غلی و، بيا يې يودم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تويولې...

غوټې په حيرانی ورته کتل... وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سرې سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.

شېبه ووته، د حميد د ژړا غږ په سلېګو بدل شو، په غريو کې يې وويل:

ـ دا د جانکو دام دی، زما خولۍ ښو مياشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وايم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د شاه پاکېدل و او نه هم زرينه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د شاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پيدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو يې وويل:

ـ جانکو څه شو؟

ـ ومې شاړه، تر ښو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور ياده مې کړه چې بيا دې د ېخوا ونه ګورم

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټينګ کړ، د حميد سونګېدا زياته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښين د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، مانښام و ، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود ، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

ـګل میره !

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد ، کړپ شو ، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود ، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و ، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پرې ته یې لاس ور وغځاوه، پرې نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټیټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پرې یې ټینګ ونیو ، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پرې یې پرېښود ،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې ورې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، وېې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رنې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سربښناکه وې، لاس یې پزې ته ور ووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو ، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و ، زړه یې ولړزېد ، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې ویښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښی خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په ړډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوخ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوږ په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې وربږد بدې:

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سړي غاړه تر نيمايې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخې واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، وبې ګرځول، سړي ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې څګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ رڼګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپينه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کيڼ لاس يې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـزه، زه چېرته يم

کوم ځواب يې وانهورېد.

پر ښي لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولګېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه ببره سينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کيڼ بغور يې لوند ورته واېسېد، ورو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مرو وينښتو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سرې پر لوخو سپينو سترګو لګېدله... ښځې ځو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منو د ونو له تورو ځانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ــ غوټۍ !

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر ځانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوا ځې خرهاری راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو ځانګو ولګېده، ځانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر تټر پورې ونيوله، ټکرۍ يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چو په چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کوررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ــ غوټۍ !

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتېـ وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، ورېږ، وربي لوتې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل متې ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نرۍ تراډه ترې ویسته، تر متې یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د بوال ته کوږ و، په راوتلو زېږو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

ـ جانکو دې ولید؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

ـ زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسېـ ته مې وکتل، جانکو د ځاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، څنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جیبه یې ګنې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ورو کتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ـ دې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ـ ستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد ، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو، چیغه یې کړه:

ـپلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، ځنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـپوهېږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:

ـزه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په ښټ کې راشین شو، هیڅ مې نه وو ورته ویلي، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړې، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماختن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور تړوخی واورېد، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـپوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانهورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړی مې مړ کړ، بیا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې یې یوه روپۍ هم نه وه، یوائې یوه قواله ترې راوخته او یوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، یو ګز لیرې د پیازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وویل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه یې چاړې ته ور وغځوله، چاړه یې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وویل:

ـهه ! دا یې هم چاړه !

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستوني ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلي اوښکه یې ورغړېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګاږګوتې تورو ویښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سرو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه ښکارېدله، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لا نیمایي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را رڼګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونیول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما یې یوائې پر سپینو پایڅو خپل له وینو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونیوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شپېه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته یې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

ـ اوس يوا ځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر ټټر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يوا ځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي ته وايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په وېښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يوا ځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتې ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، ببرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايي يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو ، ببرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و ، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګنو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتی سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ـغوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو ټوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شیبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره ټوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو زړو سترګو پورته وکتل، یو ټوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زویه!

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چیغه یې کړه!

زه یم، غوث الدین!

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته!

ـ لا لا!

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ـ هر څه به سم شي، هر څه!

ښځې هما غسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال چاپ شوي اثار:

سره سيلۍ	(د لنډو کيسو ټولګه)
مينه	(د لنډو کيسو ټولګه)
د واورې سرې	(د لنډو کيسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بوربوکۍ	(ناول)
خونکار	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پيښې	(ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژي ډالی ــــــــ ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ــــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسي ــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ــــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ــــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ــــــــ ژباړن: ډاکتر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ــــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ______ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ______ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ______ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ______ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ______ ليکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ______ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د ربړښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ______ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ______ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ______ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library